

som jeg synes ikke bør finde Sted. Og det samme er Tilfældet med de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. til de øvrige Formaal. Vi vide jo aldeles ikke, hvilke Krav der kunne komme i Tidens Løb, hvilke Formaal man kan ønske at lovgive om næste Aar. Men slaa vi fast her, at til alle disse øvrige Formaal maa der kun gives $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., have vi ogsaa der, forekommer det mig, foregrebet Lovgivningsmagten, ligesom bundet Lovgivningsmagtens Hænder, og dette synes jeg ikke, vi kunne være med til. Det forekommer mig, at dette Maksimum af 2 Mill. Kr. i § 4 bør bortfalde, saaledes at Lovgivningsmagten faar fri Hænder, og hvis man ikke kan gaa med dertil, forekommer det mig i hvert Tilfælde, at vi maa komme derhen, at man kan faa Lov til at bruge i det ene Aar, hvad man har sparet i det foregaaende Aar.

Det er nemlig noget af et Skuffesystem, vi komme ind paa ved dette Lovforslag, og det er just ikke heldigt paa dette Omraade. Men Forholdet er her, at der i denne Skuffe bliver to Afdelinger. I den ene Afdeling ligge de $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Landarbejderne, og i den anden de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. til andre Formaal. Og det kan godt gaa saaledes, at medens den ene Halvdal af Skuffen svømmer i Overflod af Penge, som ikke benyttes, kan der være Tomhed og stor Trang i den anden Halvdal. Vi have jo saaledes set, for at blive ved Landarbejderloven, at det oprindeligt bestemtes, at der kunde benyttes indtil 2 Mill. Kr. om Aaret i de 5 Aar, Loven gjaldt, altsaa i de 5 Aar 10 Mill. Kr. Men Motiverne vise nu, at der i de halvfjerde Aar, der ere forløbne, kun er brugt knap 4 Mill. Kr. Man har altsaa hvert Aar lagt en betydelig Del Penge op, som man ikke har benyttet. Nu vil man, til Trods for at man ikke er naaet til at bruge det fulde Beløb, som man i sin Tid bestemte kunde bruges efter denne Lov, alligevel forhøje den Sum, som kan bruges. Der vil derfor være al Grund til at tro, at der i alt Fald i de første af de kommende Aar vil blive Penge tilovers til dette Formaal, saa der vil ligge Penge i denne Afdeling af Skuffen. Derimod vil der, saaledes som Livet rører sig ude i Samfundet, utvivlsomt komme ny Krav frem her i Rigsdagen, og det vil rimeligvis vise sig, at de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., der ere lagte hen til andre Formaal, ville være forbrugte. Vil man derfor ikke gaa til, hvad jeg ønsker, og hvad der absolut vilde være det rigtige, at man ikke fastsætter noget Maksimum, men lader Lov-

givningsmagten tage Bestemmelse, og ogsaa lader Lovgivningsmagten om, hvorvidt man vil forøge Laanefonden, hvis den bliver for lille, saa maa man i hvert Fald komme dertil, at man forandrer Lovforslaget, saaledes at der ikke bliver disse to Afdelinger i Skuffen.

Der er endvidere ved dette Lovforslag det uheldige, at Rigsdagen omtrent helt giver Nøglen til Skuffen fra sig og overlader den til en Bestyrelse, som Rigsdagen ikke har nogen Indflydelse paa. Efter § 3 skal Statslaanefonden under Finansministerens Tilsyn styres af en Bestyrelse paa 5 Medlemmer, der udnævnes paa Livstid, Formanden af Kongen, de øvrige af Finansministeren. Der er ingen Funktionstid, saa det bliver naturligvis livsvarige Embeder; de ere honorarlønnede, og der kan meget godt være Udsigt til, at denne Bestyrelse, naar der er gaaet nogle Aar, vil bestaa af nogle ældre — jeg havde nær sagt Kommissariusser, som Rigsdagen ikke kan blive af med, og som selv synes at trodse det Krav, som Naturen stiller til os alle. Denne Bestyrelse faar med hele Administrationen at gøre, ganske vist under Finansministerens Tilsyn, men det er jo ikke altid sikkert, at vi ville have en Finansminister, der er i saa god Overensstemmelse med Folketinget som den nuværende, saa man kan ikke se, hvilke Vanskeligheder der ville rulles op i Fremtiden. Det vil man ikke kunne forudse, og den Tanke paatrænger sig da ganske naturligt: Hvorfor er man egenlig kommen til denne honorarlønnede Bestyrelse, denne af Kongen og Finansministeren udnævnte Bestyrelse? Hvorfor har man ikke — paa samme Maade, som man har andre Fonds henliggende under de forskellige Ministerier — ganske simpelt henlagt denne Fond til Bestyrelse af et finansministerielt Kontor, saaledes at vi hvert Aar gennem Finansloven gjorde Bekendtskab med, hvorledes Forholdene havde udviklet sig, og saaledes at denne Sag blev behandlet akkurat som de mange andre særlige Fonds, der findes paa Finansloven. Jeg synes ikke om denne honorarlønnede Bestyrelse, jeg synes ikke om, at denne Sag tages bort fra Rigsdagens Haand, jeg synes, at denne Sag kunde administreres som alle øvrige Sager, saaledes at vi saa den hvert Aar paa Finansloven og ikke nøjedes med hvert Aar at faa den til Efterretning paa Statsregnskabet.

Og jeg synes saa meget mindre om denne Bestyrelse, som man ligesom kan